

HISTÒRIA DEL BLUES DE CALIFÒRNIA

Després del desastre de Pearl Harbour, els americans es troben sense flota per a fer front als japonesos. La costa oest dels EEUU, des de Califòrnia fins a Seattle, es converteix en un gran taller. Califòrnia, tradicionalment poc poblada i amb una emigració procedent dels països asiàtics ara enemics, va veure truncat aquest flux de mà d'obra. Com sempre la solució van ser els negres del sud, de Texas, Oklahoma, i l'oest de Louisiana, que esdevingueren el nou proletariat californià.

Fins aquell moment, la música que s'escoltava als sofisticats "night clubs" de Hollywood, era blues d'ambient, jazz o balades acaramel·lades, melodies per a tots els gustos. L'ídol del moment i màxim representant d'aquest estil, es deia Nat King Cole, un gran pianista de jazz que va triomfar interpretant música comercial.

Amb l'arribada dels immigrants negres, van emergir dos tipus de blues.

Miquel Abella

Contingut:

Charles Brown	2
Big Mama Thornton	2
Blues de Califòrnia	2
Charlie Musselwhite	3
Els darrers anys	3
T-Bone Walker	3
De Luisiana a LA	4

WEST COAST BLUES

El primer circumscribit a Oakland, a la badia de San Francisco, era un blues urbà semblant al de Texas, senzill i sense influències jazzístiques. El segon, a Los Angeles, era gairebé una reproducció del "jump blues" de Kansas City, amb les orquestres de "Rhythm & Blues" de T B Walker, Pee Wee Crayton, o Roy Milton.

Fins aquí no deixava de ser blues texà traslladat a Califòrnia, però el veritable blues californià, el **West Coast Blues**, va ser el que crearen un grup de pianistes, amb Charles Brown al davant. Ells van saber combinar la sofisticació dels cabarets, amb el blues pianístic tradicional de Texas. La fusió entre Nat King Cole i l'escola de Santa Fe.

Pianistes de West Coast Blues:

Charles Brown, Amos Milburn, Little Willie Littlefield, **Percy Mayfield**, Lloyd Glenn, Joe Liggins, Floyd Dixon, **Ray Charles**.

Intèrprets de West Coast Blues i Rhythm & Blues:

Jimmy Liggins, Ray Agee, Johnny Moore, Roy Hawkins, **Roy Milton**, Al King, Jimmy Nelson, Saunders King.

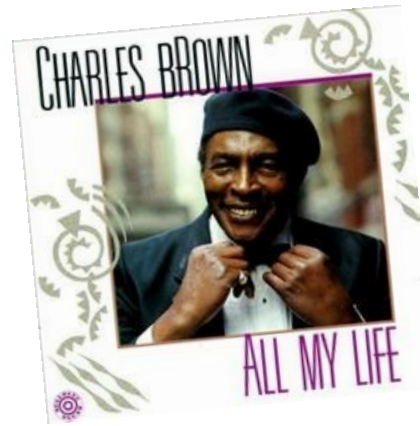
Altres intèrprets de l'estil Badia de Sant Francisco:

Jesse Fuller, Ernest Lewis, TV Slim Lafayette Thomas, Jimmy Wilson, Guitar Slim Green, Johnny Guitar Watson, J C Burris, **Big Mama Thornton**.

CHARLES BROWN · PIANO I VEU (TEXAS, 1922 - CALIFORNIA, 1999)

Va ser un dels grans innovadors del blues urbà de postguerra i un dels creadors del *west coast blues*. Amb una veu insinuant i elegant, entre 1945 i 1954 va estar permanentment a les llistes d'èxits i, d'alguna manera, va ser el portaveu de la comunitat negra que volia prosperar i afirmar-se socialment.

Com a *blues ballad singer* va passar de moda a finals dels 50 i va passar a ser el pianista de petits clubs elegants. El seu estil ja no agradava al nou públic del blues blanc internacional. Va decidir retirar-se a una residència d'avis, fins que el guitarrista Dany Caron el va venir a buscar. Junts van gravar àlbums excel·lents, un d'ells: [All my life](#).

BIG MAMA THORTON · VEU (ALABAMA, 1926 - CALIFÒRNIA, 1984)

Gran cantant i una de les poques dones del blues als anys 50 i 60. Debuta, de petita, en corals religioses. Grava, entre 1951 i 1954, un munt de temes brillants amb l'orquestra de Johnny Otis. Destaca l'èxit, l'any 52, de *Hound dog*, popularitzat més endavant per Elvis Presley. A partir de 1957, cau en desgràcia i sobreviu tocant a petits clubs de la costa oest.

El *blues revival* dels 60, amb un entusiasta públic blanc, la torna als escenaris i participa a l'American Folk Blues Festival de 1965. Grava amb Muddy Waters, James Cotton, Luther Allison i Lightin' Hopkins. Viatja a Europa, Janis Joplin li versiona *Ball and chain*. Torna a gravar, a fer concerts i a tenir èxit. Malauradament, l'abús d'alcohol i drogues li passa factura.

HISTÒRIA DEL BLUES DE CALIFORNIA MODERN

Al llarg dels anys, el blues californià s'ha anat mantenint nodrint-se de músics de Texas, de grups de rock amb moltes influències del blues com Creedence Clearwater Revival, Canned Heat, o Hot Tuna durant els 60, i de músics ja coneguts en altres estats que s'instal·laren a la costa oest, com George 'Harmonica' Smith, John Lee Hooker, o Charlie Musselwhite.

George Smith, un especialista de l'armònica cromàtica sobreamplificada, que havia treballat a Kansas City tocant jazz, i després a Chicago amb Muddy Waters, va arribar a Los Angeles el 1970. Impressionant amb el seu virtuosisme, va crear escola entre els joves músics blancs que començaven a tocar en aquell moment.

Són molts els que actualment encara segueixen el

seu estil d'armònica *jump*, desenvolupant la tècnica de la tercera posició.

Intèrprets destacats:

George Smith, Charlie Musselwhite, Rod Piazza, William Clarke, James Harman, Mark Hummel, Gary Primich, Rick Estrin, Curtis Salgado, Mark Dufresne, Gary Smith.

CHARLIE MUSSELWHITE · HARMÒNICA (MISSISSIPPI, 1944)

És blanc i està viu, actualment és un dels millors *bluesmen* en actiu. Va tenir problemes a inicis dels 80 per problemes amb l'alcohol i amb un greu accident de cotxe però un cop recuperat, segueix perfeccionant l'estil de tocar l'harmònica: elegant, refinat i concís. Ha gravat àlbums de molt bona qualitat. Transmet el *feeling* dels grans músics que va conèixer.

A Memphis va coincidir amb Big Walter Horton i gràcies a ell va actuar amb Robert Nighthawk o Jhonny Young als clubs del South Side de Chicago. Allà va conèixer Little Walter, Rice Miller i, sobretot, a Muddy Waters, que va ser el seu protector. Va fer amistat amb altres joves blancs que freqüentaven el gueto per aprendre el veritable blues:

Mike Bloomfield, Paul Butterfield.

A Califòrnia, s'allibera de la influència dels dos Walters, Little i Big Horton, segueix perfeccionant la tècnica i, fins i tot, crea una escola d'harmònica que acabarà formant la major part dels nous harmonicistes de la costa oest.

WEST COAST BLUES · ELS DARRERS ANYS

Charlie Musselwhite, també arribat de Chicago el 1970, com George Smith, fou l'altre pilar d'aquesta escola d'harmònica West Coast.

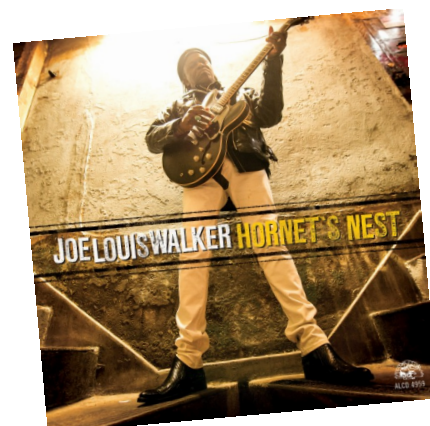
En altres terrenys, el blues Califòrnia de les darreres dècades ha donat grans artistes, creadors de la talla de **Robert Cray** o de Joe Louis Walker, però en general no hi ha un estil autènticament West Coast.

Només Albert Collins va crear escola.

Intèrprets destacables:

Albert Collins, Omar Shariff, Johnny Heartsman, Hollywood Fats, Frankie Lee, J. J. Malone, Guitar Shorty, Hi Tide Harris, **Sonny Rhodes**, Smokey Wilson, Robert Cray, **Joe Louis Walker**, Little Charlie Baty, Craig Horton,

Sherman Robertson, Ron Thompson, Theodis Ealey, Finis Tasby, Steve Samuels, Isaac Scott, Freddie Robinson, Tommy Castro, Dough McLeod, **Coco Montoya**, Kenny Blue Ray, Ike Cosse, Brenda Boykin, Elmer Lee Thomas, Rick Holmstrong, Debbie Davies, Jimmy Morrello, South Side Slim, Rusty Zinn, Kirk Eli Fletcher,...

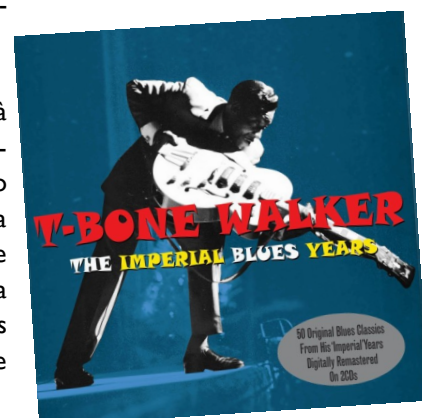
T-BONE WALKER · GUITARRA (TEXAS, 1910 - CALIFÒRNIÀ, 1975)

Un dels grans creadors del *blues* i el *rhythm & blues* de Califòrnia i un dels grans innovadors de la guitarra blues. De jove va ser ajudant del gran *bluesman* texà Blind Lemon Jefferson. Després descobriria el món del jazz i a partir de 1934 comença a tocar en orquestres de swing a Los Angeles. Va ser dels primers a utilitzar la guitarra elèctrica.

A partir de 1942 gravarà amb els nous segells californians Capitol i Black & White i es convertirà en una de les estrelles del nou blues urbà de la costa oest: temps lents, temes sentimentals i atmosfera etèria. Una veu velada i càlida amb una guitarra clara i fluida, i uns modal distingits, va ser un model pels negres que volien triomfar. Als anys 50 va gravar una llarga llista de temes magistrals.

Però els anys 60 seran difícils. El *blues revival* americà no buscava músics de *blues jazzy* d'aspecte impecable com ell.

John Lee Hooker se l'endurà de gira per Europa i allà triomfarà gràcies a l'extraordinari so de la seva guitarra. De tornada es va adaptar al so funky de finals dels 60. Va acabar fatal a causa, naturalment, de l'abús d'alcohol, es bevia un litre de ginebra al dia.

Biblioteques de L'H Tecla Sala

Av. Josep Tarradellas, 44
08901 L'HOSPITALET
Telèfon: 93 403 26 30
Correu: bhospitaletts@l-h.cat

Transports:

Metro L1: Torrassa
Autobús interurbà: L12 i L16

Horari:

Dilluns, de 15.30 a 21h.
De dimarts a divendres, de 9 a 21h.
Dissabtes, de 10 a 14h i de 15 a 20 h.
Nadal, Setmana Santa i estiu: horaris especials

Ajuntament de L'Hospitalet

Diputació
Barcelona

El **West Coast Blues** es va centrar a l'estat de Califòrnia, al voltant de les àrees de Los Angeles i la badia de San Francisco. L'ambient dels clubs de jazz i blues es va escalfar als anys 40 gràcies a la migració oriental -dels estats de Louisiana, Oklahoma i Texas- propiciada per la necessitat de mà d'obra per la indústria de defensa nord-americana durant la Segona Guerra Mundial. La majoria dels músics més populars de blues instal·lats a Califòrnia eren originaris de Texas.

El musicòleg francès Gérard Herzhaft i la seva enciclopèdia del blues són al darrera de les històries dels músics de les pàgines anteriors. *Merci beaucoup!*

DE LUISIANA (OKLAHOMA Y TEXAS) A LOS ÁNGELES

El blues texano ya estaba fuertemente influido por las bandas de Nueva Orleans, de swing del oeste o las de Kansas City; su encuentro con el sol y la dulzura de la vida californiana dará lugar a un blues relajado, urbano y jazzy que refleja los espejismos de las costas del Pacífico, los bares de Hollywood, los de Oakland y las afueras negras de San Francisco.

El blues de la costa oeste es, ante todo, la imagen del deseo de triunfo de los negros en California. T-Bone Walker, Amos Milburn, Charles Brown y otros muchos músicos y cantantes obtienen un éxito enorme entre los negros de toda América. Este blues-jazz, que otorga cierta "clase" a sus oyentes, es menos étni-

co y rudo que el blues del Delta de Chicago; por esta razón ha sido ignorado durante mucho tiempo por los aficionados blancos americanos o europeos. Pero los negros del periodo de posguerra lo prefieren, ya que aspiran a verse reflejados en estos músicos profesionalmente impecables y de aspecto brillante que, con su pelo engominado, anillos en los dedos y trajes hilados en oro, encarnan la imagen propia del éxito.

Del Delta a Chicago, de Baton Rouge a Hollywood, los blues de posguerra constituyen un caleidoscopio vivo y colorista de una impresionante riqueza. Prácticamente todas las corrientes musicales venideras van a brotar en sus ramas hasta

el punto de conseguir casi que el árbol del blues desfallezca.

[Gérard Herzhaft](#)

La gran enciclopedia del blues

